



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **T. M. H.**, narozená dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem S. 28. Ř. 634/10, B.
zastoupena advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 12. 2017, č. j. MV-154312-4/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 28. 5. 2015, č. j. OAM-29084-31/DP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby

platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to pro naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně neplnila účel pobytu a vykonávala nelegální práci, v čemž byla shledána jiná závažná překážka jejího pobytu na území České republiky. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaná rozhodnutím ze dne 18. 12. 2017, č. j. MV-154312-4/SO-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítla, přičemž prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Namítá, že správní orgán prvního stupně se nezabýval posouzením naplnění „znaků závislé práce“, přičemž žalovaná nemůže nahrazovat chybějící části prvostupňového rozhodnutí vlastním rozhodnutím. Obsah napadeného rozhodnutí je z převážné části tvořen přepisy rozhodnutí, které se netýkají žalobkyně, a tudíž nemohou být podkladem pro rozhodnutí o výkonu závislé či jiné činnosti žalobkyně. Žalobkyně vůbec nebyla osobou kontrolovanou Státním úřadem Inspekce práce. Jednání samotné žalobkyně bylo pro správní rozhodnutí zcela irrelevantní, neboť správní orgány vycházely jen z toho, že „potravinářská výroba v Modřicích je nelegální“. Na skutkový stav, který byl správním orgánem zjištěn, nelze užít zákonného pojmu „jiná závažná překážka pobytu na území“. Posuzování chování, k němuž došlo v minulosti, prizmatem „současného“ právního názoru, jenž se v čase vyvíjí, odporuje zásadě zákazu retroaktivity. Neměl-li správní orgán do roku 2017 jasno v tom, co je a není podnikáním a v různých řízeních dospíval k různým závěrům, nemůže vyžadovat po cizinci, jenž žádá o prodloužení pobytového oprávnění, aby požadavku, jenž není vůbec jednoznačný, vyhověl. Neplnění účelu mající spočívat v podnikání v rámci sdružení nelze žalobkyni „klást za vinu“, když v rozhodné době (2010 – 2013) nebyla rozhodovací praxe jednoznačně vyřešena ani u správních orgánů, ani u správních soudů. Skutečnost, že výkon podnikatelské činnosti v rámci sdružení bude správní orgán hodnotit jako výkon závislé práce, nedosahuje ani té intenzity, že by ji žalobkyně měla a mohla znát. Nelze tedy žalobkyni neudělit pobyt za něco, čeho se objektivně nemohla vyvarovat. Napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné (není přiměřené důvodu pro zrušení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí v rozporu s judikatorními závěry, vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), nezabývala aktuální rodinnou situací žalobkyně, rezignovala tak na svoji povinnost zjistit aktuální skutkový stav, v důsledku čehož zatížila rozhodnutí vadou spočívající v absentujících skutkových zjištěních, jež vyžadují rozsáhlé doplnění. Skutečnosti zjištěné v roce 2014 nemohou být považovány za stav platící „ke dni vydání rozhodnutí“ v roce 2017. Žalovaná zcela opomenula, že žalobčino sepejetí s Českou republikou již nabylo rodinného rozměru.
3. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dodává, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden

celek. Doplnění prvostupňového rozhodnutí v rámci napadeného rozhodnutí o podrobnější zdůvodnění je zcela v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, uvádí, že správní orgán prvního stupně nebyl povinen obecně definovat neurčitý právní pojem „jiná závažná překážka pobytu cizince na území“, nýbrž zhodnotit, zda skutkové okolnosti posuzovaného případu lze pod tento pojem subsumovat, což také učinil. Neplní-li cizinec účel povoleného dlouhodobého pobytu, tj. v případě žalobkyně podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, zakládá tato skutečnost ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců jinou závažnou překážku pro pobyt cizince na území. Správními orgány byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je na účastnících řízení, aby během správního řízení, jež je ovládáno zásadou dispoziční, nikoli vyšetřovací, tvrdili konkrétní skutečnosti ve vztahu k zásahu předmětného rozhodnutí do jejich soukromého života. Žalovaná dále uvádí, že po správním orgánu nelze požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, přičemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
5. V první řadě zdejší soud nepřisvědčil námitce žalobkyně spočívající v tvrzení o nepřipustném doplnění chybějící části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovanou. V této otázce je třeba upozornit na skutečnost, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92). Kromě toho, že z tohoto pravidla vyplývá, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní, především toto pravidlo značí, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může druhostupňový orgán napravit. A právě k této situaci došlo v právě projednávané věci. Dílčí nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jež žalovaná při jeho přezkumu v rámci odvolacího řízení shledala, doplnila dalšími dílčími, zpřesňujícími či rozvinutějšími úvahami, jež ve spojení s obsahem prvostupňového rozhodnutí považovala za dostatečně odůvodňující výrokovou část prvostupňového rozhodnutí. V žádném případě však z argumentace žalované obsažené v napadeném rozhodnutí nelze seznat, že by žalovaná považovala prvostupňové rozhodnutí za jakkoli nedostatečné v takové intenzitě, aby konstatovala jeho nesprávnost či nesoulad s právními předpisy. Doplněním odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaná postupovala zcela v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a zdejšímu soudu nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.
6. Podstatou sporu mezi stranami je otázka, zda správní orgány měly zákonný důvod pro neprodloužení povolení žalobkyně k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání či nikoli.

7. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
8. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
9. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
10. Dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
11. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
12. Důvod zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že u žadatele není splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Nenaplnění účelu předchozího pobytu přitom takovou závažnou překážku představuje, a je tudíž důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 46 odst. 1 tohoto zákona (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81; ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69; nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50). Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, „[z]ákon o pobytu cizinců vychází z premisy, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno“.
13. Soud dává žalobkyni plně za pravdu v tom, že aby mohl být s jistotou konstatován závěr o porušení podmínky plnění účelu pobytu cizincem, je v každém jednotlivém případě potřeba hodnotit konkrétní skutkové okolnosti – zejména pak rozsah období, kdy tento účel plněn nebyl, jakož i důvody tohoto neplnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012-29). Dle Nejvyššího správního soudu je pak za závažnou překážku pro další pobyt cizince třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (srov. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35), popřípadě v situacích, kdy se cizinec odhlásí z příslušných evidencí účelově, aby se vyhnul platebním povinnostem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35, obdobně pak rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014-97).
14. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které jí bylo již dvakrát prodlouženo, naposledy na dobu od 16. 8. 2012 do 1. 8. 2014. Dne 3. 7. 2014 podala

žalobkyně žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. Dle údajů z veřejného rejstříku disponovala žalobkyně živnostenským oprávněním pro provozování živnosti volné: „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ pro obory činnosti: „Velkoobchod a maloobchod“ a dále živnosti ohlašovací: „Pedikúra, manikúra“.

15. Správní orgán prvního stupně provedl za účelem zjištění skutkového stavu věci dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech žalobkyně, jenž zanesl do protokolu o výslechu žadatele ve věci žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 22. 9. 2014 (dále jen „protokol“). Sama žalobkyně při výslechu do protokolu mimo jiné výslovně uvedla, že od roku 2010 do roku 2013 pracovala v drůbežárně v Modřicích (pozn. soudu: společnost Vodňanská drůbež, a.s.) jakožto členka sdružení (o členství žalobkyně v tomto sdružení vypovídá smlouva o sdružení založeném dne 2. 1. 2007, podepsaná žalobkyní a více než 250 dalšími členy k datu 23. 12. 2012). Žalobkyně také uvedla, že nezná družstvo EPIMA, jehož předsedou byl právě JUDr. E. P., s nímž žalobkyně dle svých slov uzavírala smlouvu o sdružení. Pracovní nástroje jí byly zajišťovány, vlastní nepoužívala. Její docházka byla evidována prostřednictvím čipové karty, rozložení pracovní doby žalobkyně popsala jako denní a noční směnu, byly jí poskytovány pravidelné přestávky na jídlo a oddech. Žalobkyně nevěděla o žádných právech a povinnostech, které by jí plynuly ze členství ve sdružení, nedokázala uvést vlastníka prostor společnosti ani jejího vybavení, žádné informace o obchodních aktivitách sdružení, nákladech, výnosech, výsledky hospodaření sdružení nikdy nezjišťovala. Žalobkyně nevěděla, kolik členů sdružení skýtalo, uvedla, že to bylo více než 100 osob. Žalobkyně nevěděla, kdo pro sdružení sjednával jednotlivé zakázky. Veškerá její činnost spočívala celou dobu v kuchání kuřat. Za práci byla odměňována podle množství odvedené práce, prostřednictvím plateb na účet, přičemž zvýšené výnosy sdružení se do jejího příjmu nijak nepromítly. Platby zdravotního a sociálního pojištění si hradila sama, sama podávala daňové přiznání. O existenci potravinářského průkazu nic nevěděla.
16. Před samotným posouzením hodnocení zjištěného skutkového stavu správními orgány zdejší soud předeseílá, že shledal nedůvodnou námitku žalobkyně o paušálnosti napadeného rozhodnutí, podle které jednání samotné žalobkyně bylo pro vydání správních rozhodnutí zcela irrelevantní. Přestože obsahem správního spisu, a tudíž podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byla mimo jiné i pravomocná rozhodnutí o správním deliktu JUDr. E. P. (označovaný jako vedoucí sdružení, jehož členkou byla žalobkyně) podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), spáchaném umožnění výkonu závislé práce mimo pracovněprávní vztahy fyzickým osobám vietnamské státní příslušnosti v rozporu s § 89 zákona o zaměstnanosti a § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), v žádném případě k posouzení žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu správními orgány nedošlo toliko na základě těchto rozhodnutí. Právě naopak. Právě za účelem zjištění skutkového stavu dané věci provedl správní orgán prvního stupně dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců výslech žalobkyně, jenž zanesl do protokolu a jehož obsah podrobně hodnotil zejména na str. 4, 5, 6, 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí. Provedené hodnocení výpovědi žalobkyně správním orgánem prvního stupně pak potvrdila a doplnila žalovaná na str. 6, 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Předmětem projednávané věci nebylo hodnocení správních orgánů z toho hlediska, zda jednáním žalobkyně byl spáchán přestupek a kdo za

něj odpovídá a už vůbec ne automatický závěr správních orgánů o tom, že se žalobkyně stala „spolupachatelem“ veškerého protiprávního jednání, ke kterému v potravinářské výrobě v Modřicích došlo, jak žalobkyně naznačuje. Správní orgány posuzovaly zcela v souladu s předmětem žalobkyní vyvolaného návrhového řízení toliko otázku, zda činnost, kterou žalobkyně v průběhu předchozího povoleného pobytu vykonávala, byla podnikáním, resp. zda vykazovala znaky závislé práce.

17. Dále zdejší soud uvádí, že se s názorem správních orgánů, že žalobkyní popsanou činnost nelze chápat jako výkon podnikatelské činnosti, plně ztotožňuje. Z výpovědi žalobkyně jasně vyplývá, že o existenci sdružení měla jen velmi omezenou představu, uzavření samotné smlouvy o sdružení považovala v podstatě za způsob, jakým pracovat v provozovně společnosti Vodňanská drůbež, a.s. O provozu samotného sdružení, důvodu vzniku či jeho cílech neměla žalobkyně žádné povědomí. Nedokázala-li žalobkyně uvést žádnou konkrétní informaci o způsobu hospodaření sdružení nebo dosahovaných hospodářských výsledcích sdružení, nelze ve spojení s popisem jí vykonávané činnosti shledat naplnění zákonných znaků podnikatelské činnosti. Náplň práce žalobkyně tvořila výlučně jedna činnost v rámci postupu zpracování kuřat, a to jejich kuchání. V činnosti žalobkyně tak, jak byla popsána, nelze shledat samostatnost ani výkon práce na vlastní odpovědnost, jakožto základní znaky podnikatelské činnosti vyjádřené kromě dalších v § 420 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně pracovala na základě pokynů vedoucího směny, a to na přiděleném místě, v přesně stanovené době, ve skupině dalších pracovníků a za použití pracovních nástrojů jí poskytnutých sdružením, jež její práci organizovalo.
18. Vzhledem k obsahu výpovědi žalobkyně a ke skutečnosti, že žalobkyně nevykonávala v období let 2010 a 2013 jinou činnost, než činnost jí uvedenou pro společnost Vodňanská drůbež, a.s. učinil dle názoru zdejšího soudu správní orgán prvního stupně, resp. žalovaná, dostatek skutkových zjištění pro vyslovení závěru o tom, že v daném období žalobkyně podnikatelskou činnost, i přes platné živnostenské oprávnění a členství ve sdružení podnikatelů, fakticky nevykonávala. Takto zjištěnému skutkovému stavu věci pak dle názoru zdejšího soudu plně odpovídá závěr správních orgánů o tom, že neplnila-li žalobkyně po dobu povoleného pobytu účel, pro který jí byl pobyt povolen, byla naplněna dílčí § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců pro zamítnutí její žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu jiné závažné překážky pobytu na území. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-144, *„účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být plněn fakticky a ne jen formálně, například simulovaným zapsáním do příslušných rejstříků“*. A právě o tento případ se jedná v nyní posuzované věci. Žalobkyně byla sice „formálně“ živnostnicí a členkou sdružení podnikatelů, již z její výpovědi učiněné ve správním řízení ovšem plyne, že podnikatelskou činnost ve skutečnosti nevykonávala.
19. Jelikož již samotné neplnění účelu pobytu představuje jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, bylo ze strany správních orgánů již poněkud nadbytečné, jestliže se dále zabývali tím, zda se nadto ze strany žalobkyně jednalo o výkon nelegální práce. Ani vyvrácení těchto úvah správních orgánů by totiž nic nemohlo změnit na výsledku správního řízení.
20. Soud přesto považuje za vhodné uvést, že ani v části, v níž správní orgány kvalifikují činnost žalobkyně jako výkon nelegální práce, neshledal hodnocení správních orgánů chybným. Vymezením znaků závislé práce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku

ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vymezil znaky, které musejí být naplněny, aby bylo možno hovořit o závislé práci ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Těmito znaky jsou soustavnost, osobní výkon práce a vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem (tzn., že práce vykonávána jménem zaměstnavatele a dle jeho pokynů). Nejvyšší správní soud konstatoval,

že „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu“.

21. Žalobkyně si sama nesjednávala žádné zakázky, natož aby jich například měla sjednaných více najednou. Naopak - jednodruhovává, nijak specializovaná, práce jí byla přidělována. Zdejší soud považuje posuzovanou věc právě za jednu z nezřídka se objevujících situací, kdy sdružení bez právní osobnosti bývá použito pro zastření závislé práce (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2016, č. j. 36 Ad 39/2014-73, publ. pod č. 3553/2017 Sb. NSS, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53).
22. Naplněním shora popsanych znaků závislé práce se Krajský soud v Brně ve výše citovaném rozsudku zabýval přímo v případě nyní posuzovaného sdružení podnikatelů, v jehož rámci žalobkyně vykonávala svou činnost, ve věci žalobce JUDr. E. P. proti Státnímu úřadu inspekce práce. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu JUDr. E. P. proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 5. 2014, č. j. 918/1.30/14/14.3, jímž tento rozhodl o odvolání směřujícím proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 15. 1. 2014, č. j. 10702/9.30/13/14.3-RZ, kterým byla JUDr. E. P. uložena pokuta ve výši 7 300 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákon o zaměstnanosti. Tohoto správního deliktu se JUDr. E. P. dopustil tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak je definována v § 5 písm. e) bod 1. a 2. zákona o zaměstnanosti, když umožnil kontrolovaného dne 17. 7. 2012 na pracovišti v areálu společnosti Vodňanská drůbež, a.s., na adrese Chrlická 522, Modřice, specifikovaným 23 fyzickým osobám, cizincům vietnamské státní příslušnosti, výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztahy, čímž porušil ustanovení § 3 zákoníku práce, a bez povolení k zaměstnání, čímž porušil § 89 zákona o zaměstnanosti.
23. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že během kontroly provedené Oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj provedené dne 17. 7. 2012 na uvedeném pracovišti byl zjištěn osobní výkon práce cizinci, žádný z cizinců na místě nebyl zastoupen svým zaměstnancem (což by nasvědčovalo tomu, že se skutečně jedná o podnikatele), a ani z dalšího průběhu kontroly a správního řízení nevyplývalo, že by takové zastoupení připadalo v úvahu. Požadavek soustavnosti závislé práce považoval soud rovněž za splněný. Z výpovědí cizinců bylo možno dovodit, že pracovali na předmětném pracovišti po dobu celých týdnů, a to minimálně osm hodin denně. Činnost cizinců tak nebylo možné považovat za jednorázovou nebo nahodilou. Co se týkalo znaku nadřízenosti a podřízenosti mezi

JUDr. E. P. a danými cizinci, soud konstatoval, „že formálně cizinci vystupovali jako členové sdružení podnikatelů, že činnost v rámci tohoto sdružení vykazoval i žalobce, a to, že sama skutečnost, že jeden člen sdružení vykonává práci „kvalifikovanější“ a jiný „podřadnější“, ještě sama o sobě neznamená, že se nejedná o sdružení; na druhou stranu, po zhodnocení věci, považuje soud postavení žalobce v rámci daného sdružení, a to při zohlednění toho, jaký byl charakter vykonávané práce cizinců a jejich celkové poměry, za natolik dominantní, že bylo možné považovat jej za subjekt v postavení obdobném, jako mají agentury práce, které jsou v souladu se zákoníkem práce zaměstnavateli“. Závěry, které krajský soud vyslovil v řízení vedeném pod sp. zn. 36 Ad 39/2014, následně ve své rozhodovací činnosti potvrdil také Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53, a nepochybně se v plném rozsahu vztahují také na nyní projednávaný případ. Činnost žalobkyně, jež byla členkou tohoto sdružení, v rámci předmětného sdružení tak, jak byla jí samou popsána, nepochybně vykazovala znaky závislé práce, a nikoli podnikání jakožto samostatné výdělečné činnosti. Jelikož žalobkyně nedisponovala povolením k zaměstnání, jednalo se o výkon nelegální práce.

24. Žalobkyně při výslechu popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt na území České republiky povolen. Nelze tak žalobkyni jakkoli přisvědčit v tom, že by právní hodnocení správních orgánů nemělo oporu ve zjištěném skutkovém stavu, či že by snad skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Správní orgány důkladně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Žalobkyně měla možnost doplnit skutková zjištění a prokázat plnění účelu pobytu, a to jak při výslechu dne 22. 9. 2014, tak následnou možností vyjádřit se ke skutečností zjištěným v průběhu správního řízení. Žalobkyně však žádné návrhy na doplnění dokazování nevnesla a z tvrzení jí samotné vyplynulo, že podnikatelskou činnost fakticky nevykonávala.
25. Nelze přitom přisvědčit žalobkyni v tvrzení, že provedené hodnocení žalovanou je novým interpretačním závěrem správních orgánů, vycházejícím z rozhodnutí soudů z let 2016 a 2017, a že do té doby neměla správní a soudní praxe jasno v tom, co je a není podnikáním. Tvrzení žalobkyně je toliko obecným konstatováním, nepodloženým žádným konkrétním odkazem na ustálenou judikatorní či správní praxi, vypovídající o dřívějších pochybnostech v hodnocení charakteru činnosti v rámci sdružení. Pro určení charakteru činnosti bylo vždy rozhodující jeho faktické posouzení, nikoli formální zápis do příslušných rejstříků (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, a ze dne 24. 3. 2011, č. j. 9 As 80/2010-200). Vzhledem k tomu, že faktická činnost vykonávaná žalobkyní znaky podnikání ve smyslu § 420 občanského zákoníku nenaplňovala, nebylo možné ji ani takto hodnotit. Žalobkyně přitom soudu nepředkládá žádné tvrzení ani důkazy svědčící o opaku.
26. Lze tak učinit dílčí závěr, že v jednání žalobkyně popsaném výše byla správními orgány zcela správně shledána jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která je ze zákona důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
27. Dle žalobkyně se dále žalovaná v rozporu s judikatorními závěry vůbec nezabývala rodinnou situací žalobkyně, a zcela tak rezignovala na povinnost náležitě zjistit aktuální skutkový stav pro posouzení otázky přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Tuto námitku shledal soud také nedůvodnou.

Dopadem rozhodnutí, resp. jeho přiměřeností ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, se žalovaná zabývala na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí, přičemž nejen že vyvrátila odvolací námitku spočívající v tvrzení, že se tímto dopadem nezabýval správní orgán prvního stupně v rámci prvostupňového rozhodnutí, ale také plně v souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, reflektovala skutečnost, že v průběhu odvolacího řízení žalobkyně uzavřela manželství, a dále uvedla, že další skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí zjištěny nebyly. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poskytla logickou, ucelenou argumentaci zdůvodňující závěr, proč uzavření manželství v případě žalobkyně neshledává důvodem, pro který by mělo mít napadené rozhodnutí nepřiměřený dopad do jejího rodinného a soukromého života. Žalobkyně však proti způsobu hodnocení skutkového stavu nebrojí žádnou konkrétní argumentací, a neuvádí dokonce ani, že napadené rozhodnutí skutečně má nepřiměřený dopad do jejího rodinného a soukromého života, popř. v čem tuto nepřiměřenost spatřuje. Měla-li žalobkyně za to, že konkrétní okolnosti jejího rodinného či soukromého života jsou takového rázu, že by rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na ni mělo nepřiměřený dopad, měla tyto okolnosti tvrdit a uvést jaký konkrétní dopad prvostupňové rozhodnutí do jeho právní sféry má, respektive k čemu neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu u ní s ohledem na její konkrétní rodinnou a osobní situaci, a tedy konkrétní okolnosti daného případu, povede. Správní orgán není povinen za žalobkyni domýšlet všechny teoreticky možné následky, jež správní rozhodnutí do jejího života může mít. Tvrdí-li tedy žalobkyně, že žalovaná zcela opomenula aktuální skutkový stav projednávané věci, nelze než konstatovat, že obsah napadeného rozhodnutí vypovídá o opaku.

28. Ve světle výše uvedeného zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a souladné se zákonem. Správní orgány nepochybily, pokud žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítly. Ke svým závěrům dospěly na základě skutkového stavu zjištěného v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

IV. Shrnutí a náklady řízení

29. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. září 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.